

om Krigsbestyrelsen i dens Selshed — med Hensyn til at komme til en Overbevisning om Nødvendigheden af de her omhandlede Kanoner. Saa vidt jeg erindrer, har den høitærede Forsvarsminister i sin Skrivelse oplyst, at allerede efter Krigen 1870—1871 var man fuldstændig overbevist om Nødvendigheden af disse Kanoner. Man har nu i et Par Aar prøvet og forsøgt og forsøgt og prøvet, indtil man nu endelig langt om længe er kommen til Overbevisning om, hvad der er det Rette, men det er kun i det sidste Dieblit at alle de Krigslyndige ere blevne enige. Indtøt den sidste Tid har, saa vidt jeg veed, Kampen været staaende mellem de Krigslyndige i vor Armee om For- og Baglade-Kanoner, saa at det i ethvert Fald har været meget lang Tid, inden man er kommen til Overbevisning om, hvad der er det Rette. Saa kommer man endelig her i den ellefte Time og fordrer disse Millioner til Kanoner, og nu er det pludselig bleven en Belfærdsfag for Danmark! Nu er det Danmarks Ve og Belfærd om at gjøre, i det aller sidste Dieblit, efter at Krigsbestyrelsen i en Række af Aar har overveiet denne Ting, at denne Bevilling gives, uden at vi have nogen som helst nærmere Oplysning i disse Sager. Det ærede Medlem fra Færøerne (Barenken) talte jo virkelig, som om Krigen stod for Døren, og som om vi hurtigt muligt maatte ud med Soldaterne med de gamle Kanoner, og dette løb jo meget mistrykt; men er dette Tilfældet, saa laaber os faae nærmere Oplysning om denne Ting. Det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde endog til Forsvar for Kanonerne, at vi skulde tage de pekuniære Forhold i Betragtning; nu kunde vi høje Kanonerne billigt, maaste kunde vi komme til at betale dem langt dyrere om nogen Tid. Saadanne Bemærkninger ere dog kun lidet holdbare. Hvad garanterer ham for, at Kanonerne ikke om et halvt Aar ville blive endnu billigere? Vel ere Jern- og Staalpriserne faldne, men dog endnu ikke til den Pris, som man tidligere kaldte Normalpris, og Udsigterne ere ligesaa vel til en yderligere Nedgang som til en Stigning. Slige Bevisførelser og Udtalelser forekomme mig ikke at have noget egentligt Hold og ikke at føre til, at vi skulde skynde os i en saa overordenlig Grad med at give denne Bevilling, inden at vi kunne have nogen som helst Mening om, hvorvidt der kan være Noget at udsætte derpaa eller ikke. Jeg skal slet ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om Kanonernes større eller mindre gode Egenstaber, men kun holde mig til hele den forunderlige Maade, hvorpaa man nu i det sidste Dieblit søger i Folkethinget at tilsvinge sig en Bevilling uden at give os Tid til nærmere Overveielse. Vi vide jo ikke engang, til hvilken Tid Kanonerne ville blive leverede, om de skulle leveres i Løbet af en Maaned eller et Aar, eller hvor langt et Tidsrum det er, man

har at løbe paa. Denne Hastighed er som sagt mærkbarlig nok, efter at Krigslyndige her i Salen have oplyst om, at vi ere den sidste Magt i Europa, som endelig skulle have disse Kanoner, den sidste Magt, som har lært at se, at det er nødvendigt, og saa kommer man i det sidste Dieblit her og vil lægge et saadant Pres paa Thinget, at vi uden nogen som helst Overveielse skulle bevilge dem, thi ellers gaar Danmark og vor Hær til Grunde! Det er dette, som har stødt og forundret mig. Jeg tror, at Danmark hverken er bedre eller værre faeren, om vi faae denne Bevilling et halvt Aar tidligere eller senere. Jeg slutter mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Vedreborg) har udtalt; jeg finder ligesom ham, at det vil være at lægge et Tryk paa Thinget netop nu sa sent paa Finantsloven at skulle vedtage denne Bevilling for at kunne faae Finantsloven færdig i rette Tid. Jeg maa erklære dette for at være Hovedgrunden til, at jeg maa stemme for Ændringsforslaget under Nr. 1.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Naaget jeg maa trætte det høie Thing med at gjentage, hvad jeg tidligere har sagt, kan jeg dog ikke undlade at tage Ordet imod de Beskyldninger, som af den ærede sidste Laler bleve rettede — ikke mod mig, men mod tidligere Rigsministre, — ja, for en Del ogsaa mod mig som Krigsminister indtil Udgangen af Aaret 1872. Jeg formoder, at det ærede Medlem er i samme Tilfælde som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) ved Finantslovens 3die Behandling her i Thinget ikke at have været tilfede ved denne Forhandling; thi ellers vilde det ærede Medlem neppe have fremsat denne Paastand, at der var viist en utilbørlig Langsomhed fra Krigsbestyrelsens Side ved at tage Beslutning om Indførelsen af Bagladeskyts. Jeg maa tillade mig at oplyse det ærede Medlem om, at det forholder sig ganske rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at strax efter den fransk-tydske Krig, hvor Bagladeskytset havde viist stor Overlegenhed, var Opmærksomheden henvendt paa Anskaffelsen af det, men samtidig dermed fik man Oplysning om, at det Bagladeskyts, som fandtes i den tydske Hær, ikke var fuldt tilfredsstillende, det led af mange Mangler. Man udsendte strax herfra flere Artilleri-officerer til Tydskland og til andre Stater for at faae at vide, hvorledes man der vilde konstruere de nye Kanoner, og fik da Underretning om, at den tydske Krigsbestyrelse var i Begreb med at gaa bort fra de Bagladeskanoner, man havde brugt i Krigsaarene 1870—71, og at man var i Færd med at konstruere en ny Kanon, men at denne Konstruktion blev holdt hemmelig. Først i 1874 fik man Kundskab om den, og saasnart man havde faaet denne Kundskab, anskaffede man en Prøvekanon. Man kom strax med Begjæring til Rigs-